

meget hensigtsmæssigt, om han havde viist sin Bevillie i Gjærningen ved at stille Forslag til en del Afstemning, hvorved man vilde have kunnet udstemme dette Punkt af Loven. Jeg vilde have været ham Tak skyldig derfor; thi det er kommet ind i Loven mod mit og de oprindelige Forslagsstilleres Dnske; men der foreligger jo ikke nu Endringsforslag derom eller om noget som helst. Andet fra det ærede Medlems Side, og det er altsaa blot en Betsignelse, han giver Lovforslaget med paa Veien ved dets Gang herfra. Derved skal jeg inidvertid ikke opholde mig videre, men skal blot gjøre et Par enkelte Bemærkninger til, hvad det ærede Medlem i Dvirigt udtalte. Da jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er en haard Fremgangsmaade, der er viist imod dem, som have nydt sig Understøttelse, er det en Selvsølge, at jeg holder med ham i, at Lovforslaget indeholder en Skærpelse, og at det ikke er godt, at der fremkommer en saadan Skærpelse. Man skulde i det Hele taget mere have erindret, hvad det ærede Medlem for Kjobenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Nimestad) først har fremhævet, nemlig, at der ikke for Landet eksisterede nogen utvivlsom Tilbagebetalingspligt i Bedkommendes levende Live. Havde man lagt mere Vægt paa denne Dplysning, var man maasse ikke gaaet ind paa det Forslag, der ved 2den Behandling blev vedtaget og tilføiet som en skærpende Bestemmelse. Dernæst skal jeg bemærke, at naar det ærede Medlem sagde, at der ikke var nogen Trang tilstede til at faae politiske Rettigheder for Mænd, som vare i en saadan Stilling, maa han ikke overse, at der i Lovforslaget staar, at Eftergivelsen først indtræder paa Bedkommendes Begjæring. Naar der ingen Trang er hos en Mand til at faae politiske Rettigheder, udlader han at fremsætte en saadan Begjæring om Eftergivelse, og jeg ser altsaa ikke, man kan sige, at der ikke er nogen Trang tilstede, som bør opfyldes; thi hvor Trangen viser sig derved, at Bedkommende forlanger disse Rettigheder, er der Grund til at komme Trangen imøde, ligesaa vel som der er Grund dertil, hvor der er Tale om Uresoppreisning for dem, som have begaaet Forbrydelser. Om Uresoppreisning gjælder jo det Samme, nemlig, at Ingen faar den, som ikke

begjærer den, og der fter altsaa ikke nogen Skade for det Offentlige. — Det forekommer mig i Dvirigt, at denne Sags Stilling er saa simpel, at jeg ikke, i hvordan man end betragter den, kan se nogen Fare ved at gaa ind paa Lovforslaget. Det var en forunderlig Tanke, som det ærede Medlem udtalte, naar han sagde, at den Fattige, som saae dette Lovforslag, maatte sige, at man havde givet ham Sten i Stedet for Brød; det var, som om vi havde Noget imod en Fattigløvgivning, der for den Fattige opfyldte Alt, hvad det ærede Medlem af Menneskelserlighed fordrede for ham. Det ærede Medlem skal i saa Henseende finde mig og de øvrige Forslagsstillere ved sin Side, hvis vi ere Medlemmer af Thinget, naar den almindelige Fattigløvgivning kommer for, og jeg glæder mig forud til den Støtte, som humane Ansfuelser da kunne være sikre paa at finde hos det ærede Medlem for Dnse Amts 1ste Valgkreds, hvis han kommer til at deltage i Behandlingen af den almindelige Fattigløvgivning. Det er mig skært at have hørt det ærede Medlem udtale sig i den Retning, og vi ville i Tiden faae at se, hvilke Virkninger, der ville komme ud af de menneskeljærlige Tølelser, der, som vi nu hørte, ho i det ærede Medlems Bryst. Jeg kan ikke anerkjende, at dette er at give Sten i Stedet for Brød, thi Forslaget giver sig ikke ud for at give Andet, end hvad Bedkommende virkelig faar, nemlig en Uresoppreisning i politisk Retning, saaledes at han ikke bliver et Skumpelskud; om jeg saa maa sige, naar Andre gaa til Valgstedet, medens han maa blive hjemme og drive om i Tølelsen af, hvor dybt han staar under sine Medborgere. Han er at betragte som en Menig af 2den Klasse Igeoverfor en hæderlig Soldat, der bærer Rokarden paa sin Pande. En Uttring som den, vi her hørte, forekommer mig, at robe en forunderlig Mangel paa Tølelse for, hvad ogsaa den Fattige kan tænke, og en ringe Tillid til den Uresfølelse, der maa ho hos den Fattige, der begjærer denne Dpreisning, men om Andre er der jo ikke Tale nu. Jeg vil derfor haabe, at den Indsigelse, som vi tilbels alle rede tidligere have hørt, men som nu atter er fremkommen, ikke vil forhindre Thinget fra at